

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

לבחור נכון מה העיקר ומה הטפל

הרב מאיר בוסטומסקי

מאוד רדודה ושגרתית, וחרה לי מאוד על כך שאלו הנחשבים לאנשי מעלה, מונחים בדברים כל כך ירודים ונמוכים. כל הדברים האלה לא ממש דיברו אלי, ובתוך כל היובש הרוחני הזה תמיד הרגשתי שמהו חסר, ואיזו משיכה למשהו יותר עמוק; לא ידעתי בדיוק מה חסר, אבל ידעתי שמהו חסר.

בטכניון הכרתי סטודנט בשם שמואל קטן, שהיה מקורב לחב"ד, ונוצר בינינו קשר מאוד קרוב. הוא גר ביישוב עין דור הסמוך לטכניון, ודרכו הכרתי את הרב מיכל כץ, חסיד חב"ד שגר ביישוב, וכן את רב היישוב הרב שיר. כך החלו להיפתח לפניי חלונות לעולמות חדשים. עוד קודם לכן, יצא לי לשמוע פעם שיעור תניא ברדיו שמסר הרב נחום גולדשמיד. הוא דיבר על עניינים של גוף ונפש, ולמרות שבקושי הבנתי את מה שדיבר, הוקסמתי וכבשתי מתוכנם. התרשמתי שיש כאן משהו מאוד חזק ועמוק, וקיבלתי תחושה מאוד טובה וחמימה ביחס לדת.

בהמשך הכרתי דמויות נוספות, את הרב יחיאל מיכל דוברוסקין - שהרשים אותי מאוד, והייתי הולך מרחק רב מידי שבת לשמוע ממנו שיעורים - וכן את הרב ראובן דונין, שדרכו התחלתי להבין מה זה רבי, והוא זה שקידם אותי בצורה משמעותית בתהליך ההתקרבות שלי.

בכלל, התהליך אצלי היה מאוד הדרגתי, ורק בשנה השלישית בטכניון החלטתי להתחיל לחבוש כיפה בקביעות - שלב שהיה קשה מאוד בשבילי. בפעם הראשונה שהגעתי כך לטכניון, התיישבתי בשורה הראשונה, הכי קרוב למרצה ועם הגב לכיתה, כדי שלא יזהו אותי. אחר כך החלו חבריי לשאול ולהתעניין האם קרה משהו, האם מישהו אצלי נפטר; אני מיעטתי בדיבורים, בעיקר כי לא היו לי מספיק תשובות לענות על כל השאלות ששאלו אותי.

אחרי שסיימתי את לימודי בטכניון, בשנת תשכ"ו (1966), נכנסתי ללמוד במשך כמה חודשים בישיבה בכפר חב"ד. במקביל, הרב ראובן דונין דרבן אותי מאוד לנסוע אל הרבי. הייתי בצומת דרכים שבה הייתי חייב להחליט מה אני עושה עם עצמי - מצד אחד, הרגשתי שאני חייב להשלים חסכים ופערים גדולים בלימוד התורני, ומצד שני, אבי רצה מאוד שאמשיך להתפתח מבחינה מקצועית, אחרי שכבר היה לי ביד מקצוע מבוקש. הוא תלה בי תקוות גדולות, שאצליח להתבסס מבחינה כלכלית ולהגשים את כל מה שהם לא הצליחו להשיג.

לבסוף, נעתרתי להצרותיו של ר' ראובן, ובתחילת שנת תשכ"ז (1967) נסעתי לראשונה לחצר הרבי. לאבי אמרתי שאוכל אולי למצוא שם אפיקים להשתלם ולהתפתח גם מבחינה מקצועית, וכך הנחתי את דעתי.

בפעול, כשהגעתי לרבי התקבלתי לישיבה שם, ושקעתי כל כולי בלימוד. הייתי לומד יום ולילה ברצינות רבה כי הרגשתי שאני חייב

«

נולדתי בוויילנה בשנת תש"א (1941), בזמן מלחמת העולם השנייה. בבדיוק ביום הברית שלי החלו ההפצצות של הגרמנים על וילנה, ולימים נודעתי שהיה קשה למצוא מניין לברית. בהמשך נאלצו הוריי להסתיר אותי בבית יתומים, בעוד הם בורחים מפני הנאצים. אבי נרצח בידי הליטאים, אך אמי שרדה את המלחמה וגם נישאה בשנית. אבי החורג - ר' דוד, שגידל אותי במסירות רבה ממש כמו אב, היה דור תשיעי לבעל שם טוב וכן למשפחת אדמו"רים, אך התרחק מהדת בעקבות מאורעות השואה ונתפס לקומוניזם.

בשנת תש"ח (1948) עלינו ארצה והתיישבנו בשכונת חליסה בחיפה. למדתי במסגרת החינוך הממלכתי, אך כבר בתור נער הבחנתי בהבדלים שבין החינוך החילוני לבין זה הדתי. הוריי היו מבוגרים ומאחר שמצב הפרנסה בבית היה דחוק, התחלתי כבר מגיל צעיר למסור שיעורי עזר לילדים מתקשים כדי לסייע בפרנסת הבית. מטבעי אני רגיש לכל הנושא של יחסי אנוש, ושמתי לב להבדל מאוד ברור אצל הילדים שהתחנכו בבתי הספר הדתיים - היה בהם איזושהו רוגע, וכל היחס להורים אצלם היה באופן אחר לגמרי.

אחרי שסיימתי תיכון מקצועי התגייסתי לצבא, ובשנה האחרונה בצבא התחלתי ללמוד הנדסת מכונות בטכניון בלימודי ערב. גם כאן הבחנתי בתופעה שמאוד הפריעה לי: מצד אחד, מבחינה טכנולוגית, היינו בפסגה, ברמה המקצועית הכי גבוהה שיכולה להיות, ומצד שני, ברמה האנושית, חשתי שאנחנו נמצאים בקצה ההופכי, בנקודת השפל הכי נמוכה. ראיתי איך שאנשים מבלים את זמנם החופשי בצורה

להספיק להשלים הרבה מאוד תוך זמן קצר - הייתי אז כבר בן עשרים ושש, והיה חסר לי ידע תורני בסיסי בהרבה תחומים. למדתי שם תשעה חודשים תמימים, ושם בפעם הראשונה חשתי את ההנאה והעונג שבלימוד תורה.

במהלך אותה תקופה זכיתי להיכנס אל הרבי פעמיים ליחידות. הפעם הראשונה הייתה בהתחלה, יחד עם שאר האורחים שהגיעו אל הרבי. הייתה זו יחידות קצרה מאוד, ובה גם ביקשתי ברכה עבור דודתי שהייתה חולה במחלה ממארת. ביקרתי אותה לפני הנסיעה, והסברתי לה מה זה רבי, והיא ביקשה שכשאהיה אצלו אבקש ממנו ברכה עבורה. הרבי הזכיר שלושה דברים שאם יעשו אותם, הם ישמשו כלי לברכת ה': הדלקת נרות, הקפדה על כשרות המאכלים, והדבר השלישי שמאוד הדהים אותי - שהבעל יבדוק אם ברית המילה נעשתה כהלכתה.

כשפניתי אליהם וסיפרתי להם מה אמר הרבי, היא קיבלה על עצמה לבצע את שני הפרטים הראשונים התלויים בה, אך בעלה - שטען שאינו מאמין בדברים הללו - התקשה להבין מה הקשר בין הברית שלו לבין מצבה הבריאותי של אשתו, והוא סירב לשתף פעולה. לצערי הרב אותה דודה נפטרה כעבור כשנה.

היחידות השנייה שלי התקיימה בחודש תמוז של אותה שנה, ובה זכיתי לכמה מענות מאוד מעניינים ומשמעותיים מהרבי. תחילה שאלתי את הרבי בנוגע להמשך דרכי, האם להמשיך ללמוד בישיבה או לחזור ארצה, והרבי המליץ שאחזור לארץ.

העליתי בפני הרבי את החשש מפני תגובתו של אבי כאשר יראה אותי. כשעזבתי את הארץ היה לי עדיין זקן צרפתי קטן, וכיפה סרוגה, ואילו כעת כבר סיגלתי לעצמי הופעה חסידית מלאה, עם מגבעת וזקן עבות. אבי היה חולה לב, וחששתי מאוד שלראות אותי כך עלול להשפיע עליו לרעה. הוא הרי קיווה שבאמריקה אשתלם בתחום ההנדסה, והנה במקום זאת אני חוזר חסיד מושלם. אמרתי לרבי שאני חושש שזה גובל בפיקוח נפש ממש, ושאלתי האם לא עדיף שאולי אסדר קצת את הזקן ואת הלבוש למראה קצת יותר מודרני.

תשובתו של הרבי הייתה בשום פנים ואופן לא לגעת בזקן. הוא נתן לי ביאור עמוק ומרתק על ענייניו ומהותו של הזקן, הן מבחינה הלכתית - שלדעת אדמו"ר הצמח צדק שלמות הזקן כלולה בציווי "ופאת זקנם לא יגלחו" - והן על פי תורת הקבלה, ששערות הזקן מסמלות דרגה רוחנית גבוהה מאוד הנקראת "י"ג תיקוני דיקנא", וקשורה לי"ג מידות הרחמים. "תבוא שלם, כמו שאתה", אמר הרבי, "כי ברגע שתתחיל להיות חצוי, ותתחיל להפחית ולהתפשר פה ושם - הרי אז אין לדבר סוף, ותיאלץ להתפשר ולוותר עוד ועוד. עליך לשמור על הכל. ובנוגע לאביך, הוא יזכה בעזרת ה' לבריאות מלאה ולאריכות ימים!"

אבי אכן חי ותיפקד עד גיל שמונים ושתיים - מעל ומעבר למצופה מאדם עם מצב בריאותי כשלו - ואני זוקף זאת לזכות ברכתו של הרבי.

נושא נוסף שעליו שאלתי את הרבי היה בנוגע לתחום העיסוק המקצועי - הגם שכבר היה לי ביד מקצוע מוכבד. הרבי ענה לי תשובה מפתיעה, שחשבת עליה רבות אחר כך, ולקח לי זמן לרדת לסוף דעתו. הרבי אמר: "אם אתה לא זקוק לכסף, והנושא הכספי הוא לא בראש מעייניך - בחר בחינוך".

כאמור, תחילה קצת תהיתי לפשר הדברים - הרי כל מקצוע שאדם

עובד בו, בסופו של דבר, זה בשביל להרוויח כסף - וקצת חרה לי לעזוב ולזנוח כזה מקצוע, אחרי שלמדתי והשקעתי בו כל כך הרבה. אך, אחרי שליבנתי את הנושא לעצמי, הבנתי עד כמה הרבי קלע אל המטרה וכיוון אותי אל תחום העיסוק שבאמת התאים לתכונות נפשי. בסוף חטיבת הביניים עברתי אבחון פסיכוטכני, ומתברר שנקבע אז שאני מתאים יותר ללמוד בבית ספר עיוני, במגמות ההומניות. אך אבי בחר להתעלם מכך, ושלה אותי לבית ספר מקצועי, כדי לרכוש מקצוע מבוקש ולהתבסס כלכלית. אמנם הייתי תלמיד טוב, אבל לא ידעתי כל אותן שנים שנפשי לא נדבקת לזה. והנה כאן הרבי גילה לי באותה יחידות שהייעוד והשלמות הנפשית שלי היא דווקא בעיסוק בתחום יותר רוחני.

יכול אדם לעבוד במקצוע שאינו תואם את הכישורים הטבעיים ואת המבנה הנפשי שלו, אבל אז זה יהיה באמת רק בשביל הרווח הכספי - ייתכן שיהיה לו סיפוק כלכלי, אבל לא סיפוק נפשי. הכסף הופך להיות העיקר, ואילו העבודה עצמה לטפל. רק כאשר אדם עובד בתחום שמעניין אותו ומתאים לו באמת, הוא יחוש שהוא ממלא את משימתו ואת ייעודו בחיים. וכך בדיוק הרגשתי ביחס לעבודה בחינוך. נכון שמעבודה זו לא מתעשרים, אבל כאשר עובדים בעבודה הנכונה, אז זה העיקר; בסוף יש מזה גם פרנסה, אבל זה כבר הופך להיות החלק הטפל בחשיבותו.

הרב מאיר בוסטומסקי ניהל במשך עשרים ושלוש שנה את התיכון בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד, ותשע שנים את תלמוד תורה 'צמח צדק' בפתח תקווה. מזה כעשור הוא משמש מנכ"ל עמותת התלמוד תורה. במקביל, במשך שלושים וחמש שנה מסר שיעורי תניא בישיבת נחלים, וארגן שיעורים דומים בעוד חמש ישיבות תיכוניות, וקירב רבים וטובים לחסידות חב"ד. הוא רואיין בביתו בכפר חב"ד בחודש טבת תשע"ב (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ד (1974) — הרבי עורר בנוגע למבצעי המצוות, בפרט על מבצע מזווה, וקרא לראש ממשלת ישראל ולכל פקידי הממשל שביכולתם לסייע בכך, להבטיח שבכל בית יהודי תהיה מזווה כשרה על הדלת. הוא גם ציין שלמוסדות תורה יש להתייחס כאל מקלטים, ולהמשיך לבנותם ולפתחם, למרות מגבלות הבנייה שהונהגו בשעתו בארץ. הרבי הסביר כי התורה משולה למקלט המגן על חיי אדם במקרה של מתקפה, שכן בכוחה של התורה אף למנוע ולהניא מלכתחילה את האויב מכוונתו לתקוף.¹ ט"ז בתמוז

1 לקוטי שיחות כרך י"ג, עמ' 214

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015